

81.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 3 lutego 1931 r.

o Państwowym Funduszu Drogowym.

Rozdział I.

Państwowy Fundusz Drogowy.

Art. 1. Dla dostarczenia środków na budowę, utrzymanie i wzmocnienie dróg państwowych oraz

udzielenia zapomóg na budowę, utrzymanie i wzmocnienie dróg samorządowych, tworzy się Państwowy Fundusz Drogowy, który jest osobą prawną.

Art. 2. Na pokrycie wydatków Państwowego Funduszu Drogowego służą następujące wpływy:

- 1) opłaty od pojazdów mechanicznych oraz niektórych pojazdów konnych (rozdział II),
- 2) opłaty od biletów za przejazd pojazdem mechanicznym (rozdział III),
- 3) grzywny za przekroczenia przepisów porządkowych na drogach publicznych, wydanych na podstawie ustawy z dnia 7 listopada 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 656),
- 4) opłaty od reklam, umieszczonych wzdłuż dróg publicznych poza granicami miast (rozdział IV),
- 5) dotacja Skarbu Państwa w wysokości, określonej w budżecie państwowym na każdy okres budżetowy.

Art. 3. (1) Państwowy Fundusz Drogowy ma prawo zaciągać pożyczki do łącznej wysokości 400.000.000 zł, względnie w równowartości w obcych walutach, z zabezpieczeniem na wpływach, określonych w punkcie 1), 2) i 4) art. 2.

(2) Szczegółowe warunki pożyczek Państwowego Funduszu Drogowego zatwierdza Minister Skarbu.

(3) Minister Skarbu ma prawo udzielać gwarancji państwowej do łącznej wysokości 400 000 000 zł, względnie w równowartości w obcych walutach, za pożyczki, zaciągnięte przez Państwowy Fundusz Drogowy.

Art. 4. (1) Budżet Państwowego Funduszu Drogowego, sporządzony przez Ministra Robót Publicznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu i innymi zainteresowanymi ministrami, stanowi załącznik każdego rocznego budżetu Ministerstwa Robót Publicznych.

(2) Wysokość dotacji z Państwowego Funduszu Drogowego dla związków komunalnych ustala corocznie Minister Robót Publicznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Skarbu.

(3) Zarząd Państwowym Funduszem Drogowym sprawuje Minister Robót Publicznych.

(4) Sprawozdanie rachunkowe Państwowego Funduszu Drogowego za każdy okres budżetowy będzie dołączane do właściwego zamknięcia rachunków państwowych.

Art. 5. Minister Robót Publicznych ma prawo w porozumieniu z Ministrem Skarbu zwiększać wydatki, przewidziane w budżecie Państwowego Funduszu Drogowego, jak również ustala i nowe wydatki, w budżecie tym nieprzewidziane, o ile zmiany te nie spowodują powiększenia dotacji ze Skarbu Państwa na rzecz wymienionego Funduszu (art. 2 punkt 5).

Rozdział II.

Opłaty od pojazdów mechanicznych i od niektórych pojazdów konnych.

Art. 6. (1) Ustanawia się opłatę od pojazdów mechanicznych w następującej wysokości w stosunku rocznym:

1) od samochodu osobowego, służącego do własnego użytku:

a) po 40 zł od każdego 100 kg wagi własnej samochodu, którego waga nie przewyższa 1.500 kg,

b) od samochodu, którego waga własna przewyższa 1.500 kg, — 600 zł od 1.500 kg i po 50 zł od każdego następnego 100 kg;

2) od samochodu osobowego, użytkowanego przez przedsiębiorstwa przewozowe w celach zarobkowych, — po 50 zł od każdego 100 kg wagi własnej samochodu;

3) od samochodu ciężarowego lub traktora, służącego do własnego użytku:

a) po 40 zł od każdego 100 kg wagi własnej samochodu, którego waga nie przewyższa 1.500 kg,

b) od samochodu, którego waga własna przewyższa 1.500 kg, — 600 zł od 1.500 kg i po 50 zł od każdego następnego 100 kg;

4) od samochodu ciężarowego lub traktora użytkowanego w celach zarobkowych:

a) po 60 zł od każdego 100 kg wagi własnej samochodu, którego waga nie przewyższa 1.500 kg,

b) od samochodu, którego waga własna przewyższa 1.500 kg, — 900 zł od 1.500 kg i po 70 zł od każdego następnego 100 kg;

5) od przyczepek do pojazdów mechanicznych tak dla przewozu osób, jak i ciężarów — po 50 zł od każdego 100 kg wagi własnej przyczepki;

6) od motocykla bez przyczepki po 50 zł;

7) od motocykla z przyczepką oraz trzykołowych pojazdów mechanicznych (cyklonetek) po 75 zł.

(2) Przy obliczaniu wagi pojazdów mechanicznych nie uwzględnia się ilości mniejszych niż 50 kg, a ilości większe niż 50 kg liczy się za 100 kg.

(3) Dla pojazdów mechanicznych i przyczepek na kołach o pełnych obręczach gumowych podwyższa się określone w niniejszym artykule stawki opłaty o 25%, zaś na kołach o obręczach żelaznych — o 100%.

(4) Upoważnia się Radę Ministrów do zmieniania w drodze rozporządzeń opłat, wymienionych w niniejszym artykule, z tem zastrzeżeniem, że opłata od 100 kg wagi samochodu osobowego nie może przekraczać 55 zł, zaś od 100 kg wagi samochodu ciężarowego — 75 zł. Zmiany opłat mogą być ustalane tylko na okres pełnego roku budżetowego, względnie pełnych lat budżetowych.

Art. 7. Od pojazdów mechanicznych, typów, ustalonych przez Ministra Spraw Wojskowych w po-

rozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu i Robót Publicznych, uiszcza się opłatę w wysokości 40% norm, wskazanych w art. 6.

Art. 8. (1) Ustanawia się opłatę od pojazdów mechanicznych oraz od pojazdów konnych, używanych do zarobkowego przewozu towarów przez przedsiębiorstwa przewozowe na określonych szlakach poza miejscem stałego zamieszkania właściciela pojazdu mechanicznego lub pojazdu konnego, w wysokości po 3 grosze od jednego tonno-kilometra przewożonego towaru.

(2) Opłata ta może być ryczałtowana.

Art. 9. Pojazdy mechaniczne, wprowadzone do Polski na czasowy pobyt, mogą być opodatkowane w wysokości i według zasad, ustalanych przez Ministra Robót Publicznych w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Skarbu i Spraw Zagranicznych.

Art. 10. Od opłat, wymienionych w art. 6 i 9, wolne są pojazdy:

1) przeznaczone dla urzędowego użytku osób, którym według prawa międzynarodowego przysługuje prawo eksterytorjalności, oraz konsulów zawodowych, będących obywatelami państw obcych — z zastrzeżeniem wzajemności;

2) władz i urzędów państwowych (cywilnych i wojskowych) i samorządowych;

3) przedsiębiorstw państwowych „Polskie Koleje Państwowe” oraz „Polska Poczta, Telegraf i Telefon”, z wyjątkiem pojazdów, używanych do zarobkowego przewożenia osób i bagaży;

4) pojazdy instytucji i zakładów użyteczności publicznej, w szczególności: szpitali, zakładów dezynfekcyjnych, straży ogniowych, pogotowi ratunkowych, zakładów wodociągowych i kanalizacyjnych oraz oczyszczania miasta, jako też instytucji dobroczynnych, o ile są niezbędne dla działalności tych instytucji, względnie zakładów, oraz pojazdy miejskich przedsiębiorstw przewozowych, o ile pojazdy są używane dla zarobkowego przewozu osób i bagaży wyłącznie w obrębie gminy miejskiej;

5) używane do objazdów służbowych własne pojazdy mechaniczne drogowego personelu technicznego, państwowego i samorządowego;

6) traktory, przeznaczone dla celów rolniczych, o ile nie są używane do przewozu ciężarów po drogach publicznych.

Art. 11. (1) Obowiązek płacenia opłaty powstaje z chwilą dopuszczenia pojazdu do ruchu na podstawie obowiązujących przepisów, ustaje zaś po wycofaniu pojazdu z ruchu.

(2) Opłaty uiszcza właściciel pojazdu w ratach kwartalnych z góry, poczynając od kwartału, następującego po powstaniu obowiązku płacenia.

(3) Przepis ten stosuje się analogicznie, o ile w ciągu roku zajądą okoliczności, uzasadniające zmianę wymiaru opłaty.

Art. 12. Opłatę wymierza się i pobiera według miejsca stałego postoju pojazdu. Jeżeli co do tego miejsca zachodzą wątpliwości, za miejsce takie uważa się miejsce stałego pobytu właściciela pojazdu.

Art. 13. W razie zaszłej w ciągu roku zmiany co do osoby właściciela, względnie miejsca stałego postoju pojazdu, od którego opłatę już wymierzono i w całości lub w części pobrano, nie pobiera się tej części opłaty, którą uiszczył już poprzedni właściciel, względnie którą od pojazdu opłacono już na dawnym miejscu postoju.

Art. 14. (1) Wymiar i pobór opłaty od pojazdów skuteczniają w gminach miejskich zarządy tych gmin, w gminach zaś wiejskich wymiaru opłaty dokonywują wydziały powiatowe, właściwe w myśl postanowień, zawartych w art. 12, poboru zaś — zarządy gmin wiejskich.

(2) Do wymiaru, poboru i przymusowego ściągania opłaty od pojazdów, mają analogiczne zastosowanie przepisy, dotyczące wymiaru, poboru i ściągania samoistnych danin komunalnych. Szczegółowe postanowienia w tym względzie zawierać będzie rozporządzenie Ministra Robót Publicznych, wydane w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych i Skarbu. Rozporządzenie to unormuje również sposób dostarczania przez urzędy, prowadzące rejestry pojazdów, danych, potrzebnych wspomnianym wyżej władzom komunalnym do wymiaru opłaty od tych pojazdów.

Art. 15. Od wymiaru opłaty przysługuje płatnikowi prawo odwołania się w terminie 14 dni, licząc od dnia następnego po doręczeniu nakazu płatniczego. Odwołanie powinno być wniesione za pośrednictwem władzy wymiarowej do wojewody, który rozstrzyga ostatecznie; odwołanie od wymiaru opłaty, dokonane przez magistrat m. st. Warszawy, wnosi się do Ministra Robót Publicznych.

Art. 16. (1) Władze wymiarowe i poborowe powinny prowadzić księgi i wykazy według wzorów, ustalonych w rozporządzeniu wykonawczem.

(2) Zarządy gminne obowiązane są najpóźniej w przeciągu 14-tu dni po upływie miesiąca przelewać wpływy z poboru opłat wraz z odsetkami i karami za zwłokę do właściwych kas skarbowych. Opłaty i koszty egzekucyjne przypadają gminie, która dokonała egzekucji.

(3) Za czynności, związane z wymiarem, poborem i ściąganiem opłat (art. 6 i 8), przyznaje się władzom wymiarowym i poborowym (art. 14) odszkodowanie w łącznej wysokości 5% sum, wpłacanych przez nie do kas skarbowych na rachunek Państwowego Funduszu Drogowego z tytułu pobranych opłat oraz kar za zwłokę i odsetek za odroczenie.

(4) Rozporządzenie wykonawcze ustali sposób zarachowania wpływów z opłat od pojazdów na rachunek Państwowego Funduszu Drogowego.

Art. 17. Do stawek opłat od pojazdów nie mogą być ustanowione żadne dodatki zarówno na rzecz Państwa, jak i na rzecz związków samorządowych.

Rozdział III.

Opłata od biletów za przejazd pojazdem mechanicznym.

Art. 18. (1) Ustanawia się opłatę od biletu za przejazd pojazdem mechanicznym z wyjątkiem biletu za przejazd autobusem, kursującym jedynie w granicach gminy miejskiej. Opłata wynosi jedną trzecią część ceny biletu.

(2) Opłata ta może być ryczałtowana.

(3) Rozporządzenie wykonawcze określi sposób wymiaru i poboru tej opłaty, sposób jej zabezpieczenia i przymusowego ściągania oraz tryb przelewania wpływów na rachunek Państwowego Funduszu Drogowego.

Rozdział IV.

Opłata od reklam.

Art. 19. (1) Ustanawia się opłatę od reklam (znaków, szyldów, napisów), umieszczanych wzdłuż dróg publicznych na budynkach, słupach, kioskach i t. p. poza granicami miast, w wysokości do 25 zł rocznie za jeden metr kwadratowy powierzchni reklamy.

(2) Odnośnie wymiaru i poboru opłat od reklam mają odpowiednie zastosowanie postanowienia art. 14 — 17 niniejszej ustawy.

Art. 20. Od opłat zwolnione są reklamy przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych, umieszczone na budynkach i ogrodzeniach tych budynków, w których znajdują się dane przedsiębiorstwa przemysłowe lub handlowe.

Rozdział V.

Postanowienia karne.

Art. 21. Do przekroczeń przepisów niniejszej ustawy, jak również przepisów, na jej podstawie wydanych, w dziedzinie opłat od pojazdów mechanicznych i niektórych pojazdów konnych oraz opłat od biletów za przejazd pojazdem mechanicznym i opłat od reklam, mają analogiczne zastosowanie postanowienia części szóstej ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747).

R o z d z i a ł VI.

P o s t a n o w i e n i a k o ń c o w e .

Art. 22. (1) Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1931 r.

(2) Od tego terminu znosi się:

1) pobieranie od pojazdów mechanicznych oraz od pojazdów konnych, wymienionych w art. 8 niniejszej ustawy, opłat mytniczych, przewidzianych w art. 24 ustawy z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. z r. 1921 Nr. 6, poz. 32) z tym wyjątkiem, że zezwolone na zasadzie tegoż art. 24 wyjątkowe opłaty będą mogły być pobierane przez związki samorządowe do końca okresu, na jaki zezwolenie zostało wydane, oraz, że od dnia 1 kwietnia 1931 r. będą mogły być pobierane opłaty mytnicze od tych pojazdów na takich większych mostach, które zostały zbudowane z funduszków, uzyskanych z pożyczek amortyzowanych z opłat mytniczych, pobieranych na tych mostach, a to do czasu zamortyzowania się tych pożyczek;

2) pobieranie od pojazdów mechanicznych oraz od pojazdów konnych, wymienionych w art. 8, opłat kopytkowych na rzecz gmin miejskich, dozwolone w art. 24 ustawy z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych;

3) pobieranie opłat za rejestrację pojazdów mechanicznych;

4) prawo opodatkowania pojazdów mechanicznych oraz pojazdów konnych, wymienionych w art. 8, podatkiem komunalnym od przedmiotów zbytku, dopuszczonym w art. 21 ust. 3 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747);

5) prawo pociągania właścicieli pojazdów mechanicznych oraz pojazdów konnych, wymienionych w art. 8, do opłat specjalnych, przewidzianych w art. 23 ustawy z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych.

Art. 23. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Robót Publicznych i Ministrowi Skarbu w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *W. Sławek*

Minister Robót Publicznych: *Norwid Neugebauer*

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ignacy Matuszewski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Kierownik Ministerstwa Spraw Wojskowych:
Daniel Konarzewski

Minister Przemysłu i Handlu: *A. Prystor*